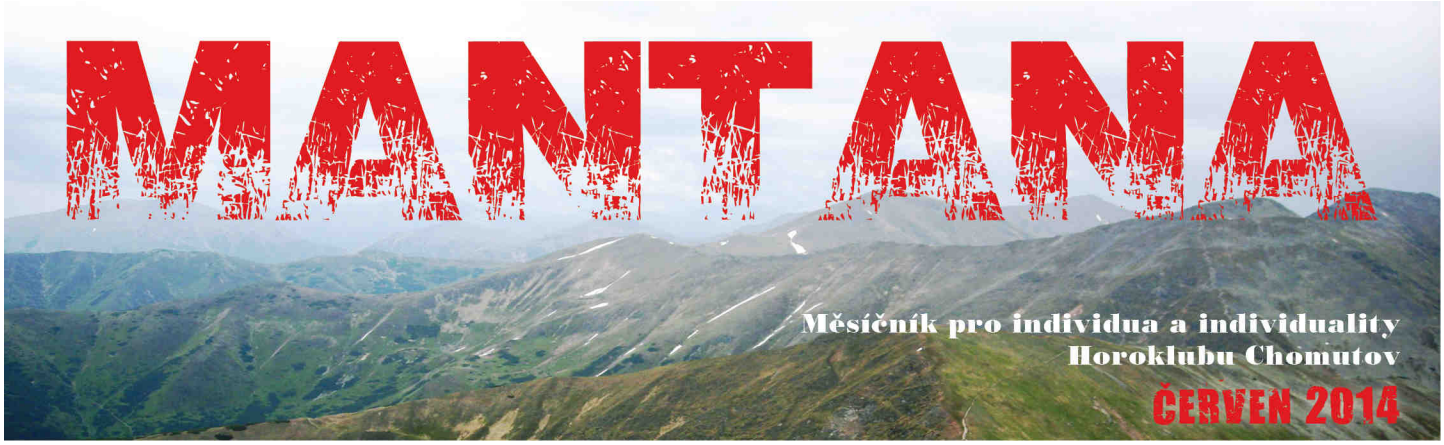

Vrtačiho zpověď

Ve jménu svatého konzumu,
vrtám jak zbavený rozumu,
Copak to nikdo z vás nevidí?
Vždyť dělám ty cesty pro lidi!!!
A taky tak trochu pro sebe,
abych se dostal do nebe.
Anebo aspoň do průvodce,
jako těch „krásných" cest původce.
Kašlu vám na vaše mravy,
jednou mě ocení davy.
Stanu se jejich bohem,
vám vzkážu jen fuck-off and sbohem!

LdS

V tomto čísle:

Korsika - krásy Korsy viděny z vyhlášeného treku GR20
Tak jak jsme zase popadali - něco o Padání
Hádej hádej Kvakoši

Korsika 2014 - GR20

1. díl

31. 5. - 15. 6. 2014 Blahouš Kluc

Černý můry sebou vláčím, černejch děr se dotýkám,
nahej v trní a v bodláčí, s bolestí se potýkám,
nasadím si černý brejle, ať mě nikdo nevidí,
za nima si odpočinu, od světa a od lidí.
(část písně Máma, táta od Hudby Praha)

Tak s nějakým takovým rozpoložením jsem se těšil na dovolenou strávenou na Korsice. Cílem byl dlouholetý sen GR20 – Grande randonnée. Pod tímto názvem se skrývá trek o délce celé trati 200km od Calenzany na severozápadu až po Concu na jihovýchodě a průvodce Lonely Planet jí doporučuje jen výjimečně zdatným turistům. Trať je rozdělená na 15 úseků a na každý z nich je potře-

Start v Calenzaně - copak nás čeká?

ba 5 až 8 hodin. Parťák se vybral v podstatě sám a to Jíře, přičemž se spousta lidí pozastavila nad tím, že zrovna on by měl zájem o čirou turistiku. Už dříve jsem si ověřil, že Jíře disponuje dobrou vytrvalostí a motiv jeho cesty jsem také pochopil záhy. O něm bych se nerad více rozepisoval, protože se domnívám, že se jedná o jeho soukromou věc, ale bylo více než jasné, že to pojme trochu jako poustevničení a hledání sebe sama. Což bylo o stupeň dál než já, když jsem se po mnoha letech potřeboval oprostit od všeho doma a vyčistit si hlavu.

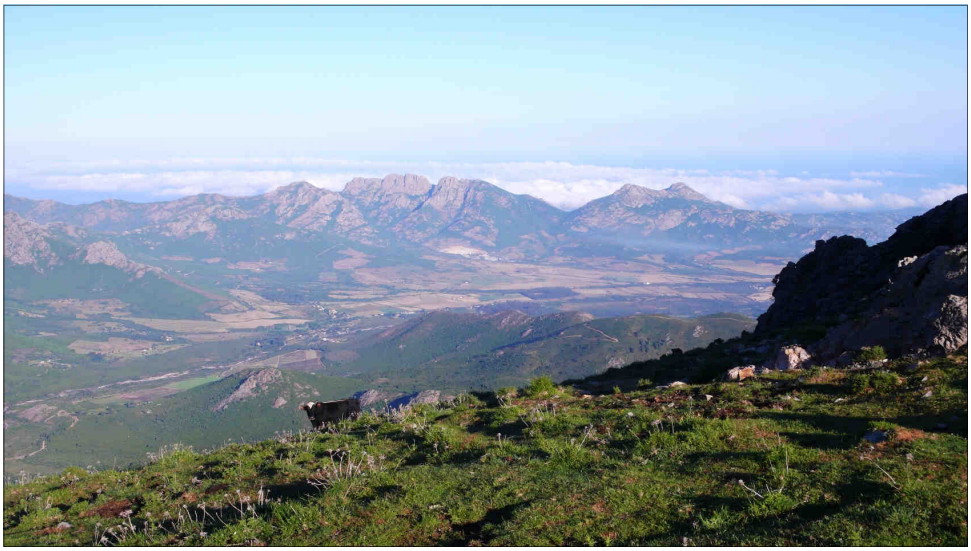

Výhledy v 1. etapě

Rozhodil jsem sítě a domluvili jsme se na společné cestě s teplickou partou v čele s Petrem Zeithammerem, Lenkou, Štěpánem a Adamem. Tato grupa zde chtěla lézt, spouštět se kaňony zalitými ledovou vodou a potápět se. Navrhovaný termín první polovina června byl schválen.

Dne 30. 5. 2014 v pátek jsme se všichni setkali v Přečáplech, kde jsme ponechali teplické auto a narvali jsme se do Jíři transporteru, který praskal ve švech. Cesta ubíhala bez problémů, s Jířou jsme se střídali celou noc v řízení.

31. 5. 2014

Cestou jsme se zastavili v Pise, abychom v ranních hodinách obdivovali věž nakřivo. Pak už to bylo jen kousek do Livorna, kam jsme na seřadiště dojeli po 06.00 hod. Jíře takticky zaparkoval trochu vedle, aby se nám později lépe vyjíždělo z trajektu. Proběhla nějaká ta snídaně a pozorování racků. Ani nám nepřišlo divné, že trajekt, o kterém jsme se domnívali, že nás poveze, tak pomalu vypouští auta. V 07.45 hod. Jíře konečně došel za pracovníkem v reflexní vestě a ptáme se Jíři, co se dověděl. On nám s ledovým klidem řekl,

Západ slunce v 1. bivaku

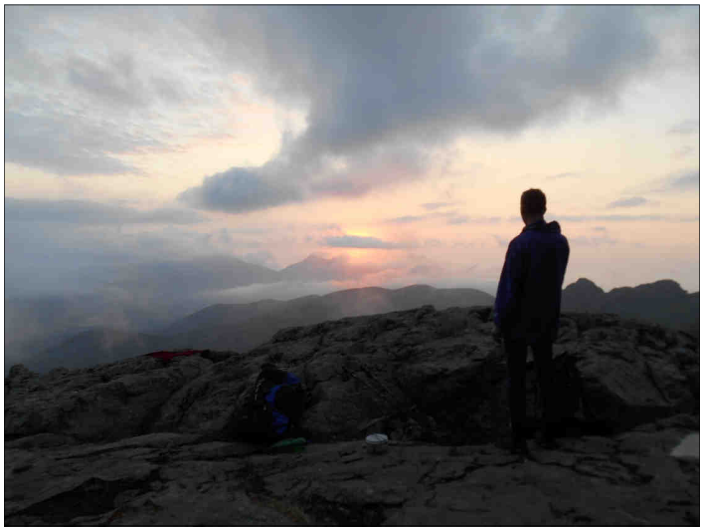

Zvířata se volně pohybují kolem celé GR20

že máme být u jiné lodi, tato jede na Sardinii. Nečekal jsem, doběhl za tím pracovníkem, aby mi upřesnil, kam vyrazit, a pak už jsme jen kmitali asi o kilometr dál. Jako poslední jsme najeli do trajektu Corsica Ferries ve směru Bastia a za námi se zabouchla vrata k odjezdu. Tak to bylo o fous. Na palubě je poměrně chladno, tedy do doby, než do nás začne prát slunce, ale já si uvědomuju, že jsem to se svým letním spacákem asi podcenil. Nutno říci, že jsem byl na Korsice již před devíti lety a tehdy jsem si jí zapamatoval jako rozpálený ostrov, kde chodím celý den v kraťasech. Cestou jsem měl to štěstí vidět pár delfínů, kteří křižovali před naší lodí. Se zpožděním hodinu a půl jsme přirazili ke břehům Bastie a okamžitě se vydali asi na dvě hodiny dlouhou ces-

Jířa se prodírá sněhovými poli ... v sandálech

tu přes Calvi do Calenzany (275 m.n.m.). Celkem vysátí z dlouhé cesty a probdělé noci jsme s Jířou nahodili batohy na záda a vyrazili směrem do hor. Jen jsem se podivoval, proč Jířa nemá nazuté pohorky (trekovky měl v batohu) a má na nohách sandále. Rozhodl jsem se, že prostě půjdu a nebudu si obtěžovat hlavu tím, co bude. Renča mi poslala předpovědi, že má pršet pouze tento den a další má být maximálně polojasno. Podařilo se nám jít dvě hodiny až na hranici mraku, a pak jsme se rozhodli zůstat na krásném zatravněném ostrohu v blízkosti potoka, protože v dešti, který právě dorazil, nemělo smysl jít dál. Po celou dobu, co jsme šli, tak proti Jířově pověsti celou dobu něco povídal. Když jsem se ho zeptal, jak je možné, že celou dobu něco říká, tak mi odpověděl, že už všechno „vystřílel" a teď už bude jen mlčet. Své slovo dodržel bezezbytku. Začínáme si ujasňovat činnosti. Jířa vaří, protože má co, a to mu vydrží převážnou část výletu. Já se starám o stan. Jířa zapomněl svou bundu v autě a lžíci. Půjčuju mu mikinu a dělíme se o jedinou plastovou lžíci. Když vidí můj cyklo spacák, tak kroutí hlavou. Konečně se ukládáme ke spánku a já začínám mrznout. V noci je kosa a to je teprve začátek. Ráno rozhodně odpočinutý nejsem.

1. 6. 2014 Bivak – Refuge de Carrozzu

Čeká nás krásné ráno. Stoupáme lesem, až se dostáváme na paseku, kde se v klidu nasnídáme. Kolem nás proběhne několik sprinterů. My jsme zvolili pomalé tempo, kdy děláme malé krůčky, ale zato s minimálním počtem přestávek. Dělám si srandu z Jíři, že jdeme tak pomalu, že když se na něj otočím, tak mám pocit, že stojí na místě a jen píchá hůlkami do hlíny. Po skalnato-lesnatém úseku dorážíme na krásnou mýtinu s výhledem na moře a po oddechu pokračujeme lesem až k první horské chatě Refuge d´ Ortu di u Piobbu (1570m). Přestože jdeme pomalu, tak zjišťujeme, že dodržujeme předepsané časy. Po vysušení stanu pokračujeme ve stoupání. Následně mírně klesáme a to jen abychom se nadechli k velkému stoupání kolem rajbákového masivu. Občas se projdeme po sněhu a konečně se dostáváme do Col de Piccaia (1950m), kde nás zakrývá mlha s viditelností deseti metrů a drží se nás po zbytek cesty. Při traverzu do Col de Carrozzu (1865 m) narážíme na první problémy se značením. Občas si říkám, že cestu označoval chorý mozek. Někde je značek přehršle, ale když je člověk potřebuje, tak je jen s vypětím všech instinktů sotva nalezne. GR20 je označená červenobílou značkou. Konečně začínáme scházet „nekonečným" klesáním až do Refuge de Carrozu (1270m). Této takzvané nekonečnosti jsme se měli dotknout při putování ještě mnohokrát. Pěkná místa jsou rozebraná a my trpíme zimou. Jíme skromně, občas kaše nebo kuskus, ale vždycky musí být polévka. Bivak se stanem jako

Houpy houp

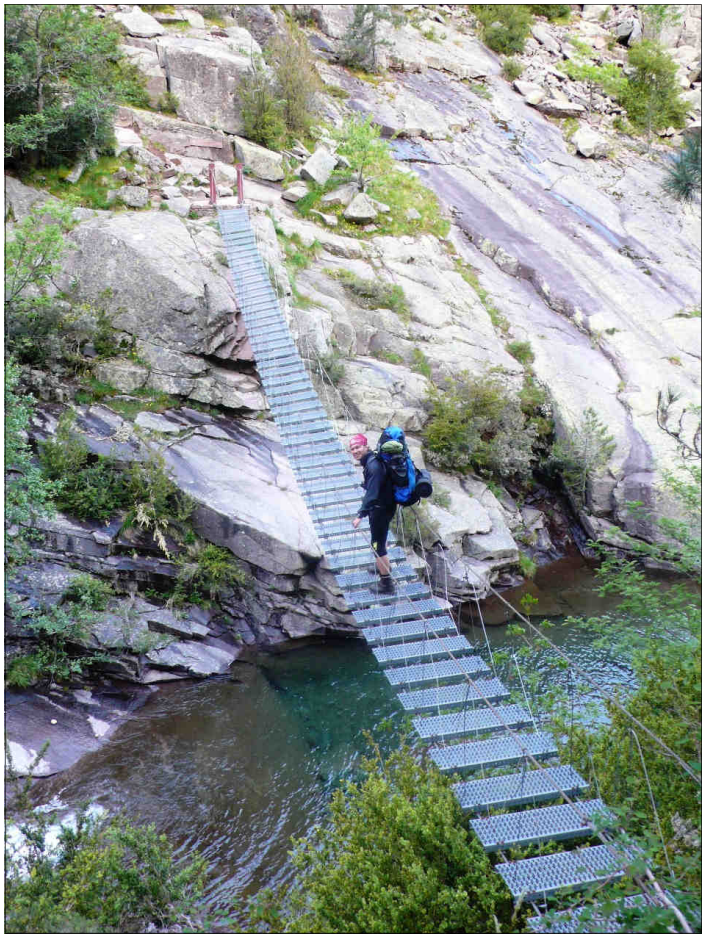

Pohled do sedla od Lac de la Muvrella

skoro všude jinde stojí 7 euro. 0,5l piva Pietra 6 euro. Chytáme na terase poslední sluneční paprsky a ukládáme se ke spánku.

2. 6. 2014 Refuge de Carrozzu – Bergeries de Ballone

Vycházíme už v 06.40 hod., protože Francouzi stejně už všude hlučí. Scházíme k místní atrakci kyvadlového mostu a od něj začíná asi 800m dlouhé stoupání, kdy můžeme po levé ruce obdivovat, jak si řeka prořezává cestu přes skalní stupně. Se skupinou dalších lidí dosahujeme jezera Lac de la Muvrella, kde většina lidí odpočívá. My se však hned vydáváme do zasněženého svahu, kde následujeme již vyšlapané stopy až do sedla. Traverzujeme další svah až do sedla Col de Stagni, odkud můžeme vidět městečko Haut-Asco, přičemž bychom museli naklesat dalších 600 metrů a my takticky volíme v mapě zanesenou, ale nepoužívanou starou GR20, která nás vede po západním úbočí Punta Stranciacone (2151m). Jířa si pochvaluje,

Zrušená část GR20 má své kouzlo

že jsme za celou dobu nikoho nepotkali, já si pochvaluju, že se v členitém terénu nachází staré značení. Ohledně počtu lidí na stezce si vůbec nestěžuju. Lidi určitě potkáváme, ale na mě to nepůsobí nijak rušivě. V hlavní sezóně se ovšem o osamělém putování určitě hovořit nedá. Konečně dosahujeme sedla, od kterého se schází k oficiální GR20. Tímto jsme si ušetřili určitě dvě hodiny času a spoustu sil. Suťovým svahem se napojujeme a opět stoupáme až k hranici sněhu, kde končí značení. Ještě s jedním postarším párem hledáme nějaké rozumně vypadající stopy ve sněhu, až to ten pár vzdává. My ne, za námi se pomalu kupí mračna a my tuto etapu, kterou průvodce pro své lezecké obtíže označuje jako vrchol GR20, chceme mít rychle za sebou. Po nějakém bloudění konečně narážíme na mužíky a od ruin

Stoupání od Refuge d´Altore

bývalé Refuge d´Altore a malého jezírka už přímo dupeme ve sněhu až k sedlu Col Perdu (Ztracený průsmyk 2183m). Množství sněhu donutí Jířu konečně k nazutí trekovek. Když přijdu do sedla, tak tam stojí jeden evidentně zkušený frantík. Oba obdivně sledujeme další a nejtěžší úsek označený Cirque de la Solitude. Přes propast vidím věž obklopenou sněhem a kolem ní už se hutní mračna. Frantík mi říká špatnou anglinou, že se musíme dostat k té věži, a že spousta lidí tudy raději nejde. Až mnohem později zjistím, že tento úsek spousta turistů objíždí autobusem z Haut-Asco. Upřímně, nějak nechápu, jak se k této věži dostat. Pak mě opouští a přichází Jířa, který s ledovým klidem řekne, že to hůř vypadá, než to je. Okamžitě lezeme prudce dolů, opravdu se jedná o lezecké úseky, nicméně dost často jsou za-

Cirque de la Solitude - cesta do pekla ...

... a z pekla

jištěné řetězy. Slezeme asi 200m a najednou opět končí značka. Mlha kolem nás houstne. Chvíli se plácáme kolem poslední značky, pak nahlédneme do průvodce a z něho vyplývá, že bychom měli traverzovat. Jířa pod námi zahlédne ve sněhu skoro neznatelnou stopu. Následujeme jí a na občasných kamenech potkáváme značky. Takto traverzujeme asi 100m, až v mlze s viditelností 5m vidíme poslední značku, od které v zasněženém svahu stoupá pár stop po mačkách. Drahnou chvíli přemýšlíme kudy dál a já se vydávám asi 30m po mačkách, ale nejsem o moc moudřejší. Zase se vracíme k poslední značce a nevíme, co dál. Začíná pršet a to nás nutí k rozhodnutí. Jířa se nechá přemluvit a my stoupáme po stopách maček. Borec před námi dělal vysoké kroky, tak se docela namáháme. Vykopávám stupy do sněhu a doufám, že nikdo z nás neuklouzne. Jedinou oporou jsou nám hůlky. Déšť přitvrzuje a padají i kroupy. Nesmíme udělat chybu a síly pomalu dochází. Jířa už mi v kraťasech hlásí, že mu promrzají ruce. Konečně potkáváme značku na skále a to nám dává naději, že chlapíci s mačkami věděli, kam jdou. Nechávám se dohánět Jířou, abych mu upravil pláštěnku přes batoh. Mně už voda regulérně stéká pod trikem až do bot. Stoupání je nekonečné a později zjišťujeme, že jsme si bez zastávky prorazili cestu 300m svahem v převážně 50° sklonu. Konečně vidím ceduli Col de Minuta (2218m). V sedle oblékám pláštěnku i já, abych se zapařil a trochu ohřál. Pomalu v neustávajícím dešti scházíme do Refuge de Tighiettu (1640m). Zde je značení jasné a my si uvědomujeme, že jsme se z té bryndy dostali jen díky dvěma párům maček neznámých turistů. Konečně jsme na chatě, která stojí vyvýšená na nožičkách. Píšu jen základní zprávu Renulce, aby neměla strach a chceme se vydat ještě dále k Bergeries de Ballone (1440m), což je asi půl hodiny cesty. Ale před odchodem ještě zahlédnu v okénku sprchy Francouze, který

Stoupání od Bergeries de Ballone, lehčí pasáž

V sedle Col de Fogghiale

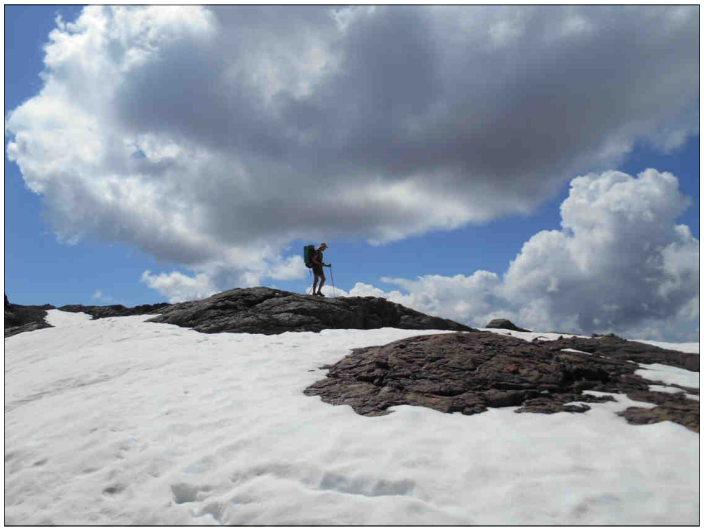

Výhledy, které stojí za útrapy GR20

potvrzuje, že šel před námi s mačkami v Cirque de la Solitude. Skoro na kolenou mu děkuju. Pak se přesouváme k de Ballone, kde se konečně můžeme najíst a obléknout do navlhlého oblečení. V chatě si dáváme pivo s domněnkou, že se trochu zahřejeme, ale otevřené dveře do chalupy nám v tom zabrání. Jdu si lehnout s vědomím, že tato noc bude opravdu náročná.

3. 6. 2014 Bergeries de Ballone – Hotel Castel di Verghio

Opravdu se ráno jen s obtížemi vyhrabávám ze spacáku, a zatímco Jířa dělá čaj, tak se snažím ohřát za pomocí jeho spacáku. Vyrážíme až po sedmé a nikam nespěcháme. Ráno je opět krásné a my pomalu stoupáme voňavým lesem až na úpatí prudkého 500m dlouhého stoupání k Col de Fogghiale (1962m), které si pamatuju jako velice strmé. Dalo by se říct, že jsme si ho s Jířou dost užili. Zkušenosti z hor za poslední léta z tohoto chvílemi lezeckého úseku udělaly příjemné stoupání. V sedle opět sušíme věci a snažíme se nachytat trochu slunce, ale mračna se opět pomalu kupí. Procházíme kolem vysoko položené a sněhem obklopené Refuge Ciuttulu di i Mori (1991m), kde se dá také ubytovat a scházíme nejdříve zprudka a poté pozvolna v zatravněném údolí podél řeky Le Golo. Jen si postesknu, že proti očekávání není takové teplo, abych si opláchl tělo v chladivé vodě řeky. Cestou potkáváme partu Čechů, se kterými vyměňujeme informace, a pak nás žádají, že jestli potkáme jejich kamaráda v bílé čepičce, tak mu máme předat info ohledně jejich dalšího postupu. Už je to tři dny, co se od nich oddělil kvůli výstupu na horu a teď je marně dohání s vybitým telefonem. Kluci moravský jsou taky zaskočeni, že je na ostrově taková zima. Někteří mají také jen letní spacák a k tomu botasky. Sestupujeme a lidi potkáváme až u mostu v blízkosti Bergeries de Radule. Pokračujeme bukovým lesem, až si sedneme na křižovatce s jinou stezkou Mare – Mare Nord. Zde mi Jířa oznamuje, že ho bolí achilovka tak, že hrozí, že bude muset ukončit putování. Já mám dohuntované nohy z pohor, které se den před tím topily ve vodě, takže se rozhodujeme po celkových 13km pro dnešní ukončení v Castel di Verghio, kde si odpočineme a uvidíme. Za chvíli docházíme k hotelu, kde je plocha

Jedna z nejhezčích pasáží - Lac de Nino

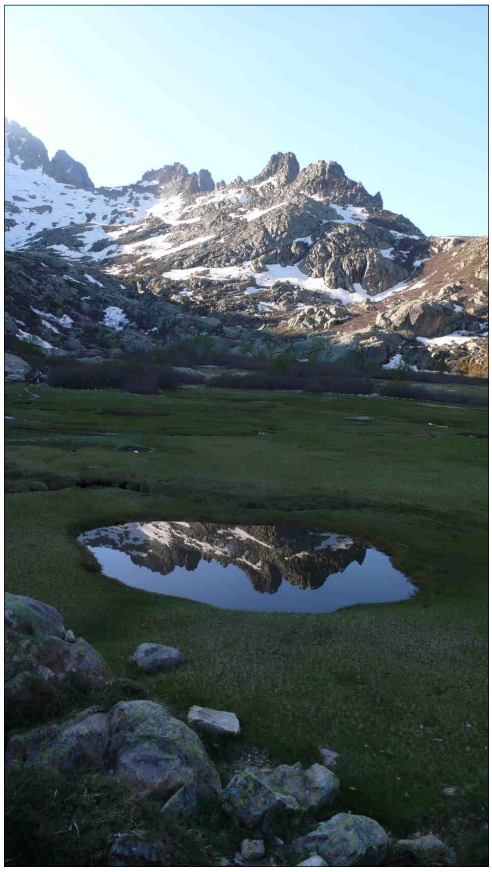

Jířovo umění

pro stany. Radost nám udělá, když se dovíme o obchodu, kde jsou rajčata, čokolády, fazole a paštiky s chlebem. Po chvíli, co postavíme na nejlepším místě pod stromy stan, tak přichází buřina, která se se zničující silou přežene přes hory, kde jsme před pár hodinami byli ještě i my. Sedíme v kuchyňském koutě s ostatními turisty, většinou Francouzy a přichází k nám Čech, kterého se ptám, jestli vlastní bílou čepičku. Pavel si nás našel sám, takže mu předáváme informace od party Čechů. Po dešti vidíme v bezprostřední blízkosti tábora lišku, která hledá, kde by co sezobla. Jeden Frantík jí označí za „fucking bastard", což pobaví všechny přítomné. Raději si dáváme batohy na noc na stromy. Noc je „výtečná". Je kosa, slyším chrápání z vedlejších stanů, Jířovi příště zakážu fazole, dveře od záchodů vržou k nepříčetnosti a k tomu až ke stanu přichází „fucking bastard", který kvílí jako smyslu zbavený. Jířa mlčí, tak já zařvu tak mohutně, až ztichne celý tábor a liška se u nás už nikdy neobjeví.

4. 6. 2014 Castel di Verghio – Refuge de Manganu

Tento úsek si pamatuju z let minulých jako krásný. A nepletu se. Jdeme nejdříve voňavým lesem, poté začínáme dlouze stoupat a každým metrem se nám odhalují malebné výhledy do vnitrozemí. Nakonec se přehoupneme do Col de Reta (1883m) s výhledem na jezero Lac de Nino (1760m), kde nás k zemi přikova strašný hluk stíhaček, které nad jezerem přelétnou ve výšce snad 100m. Poté

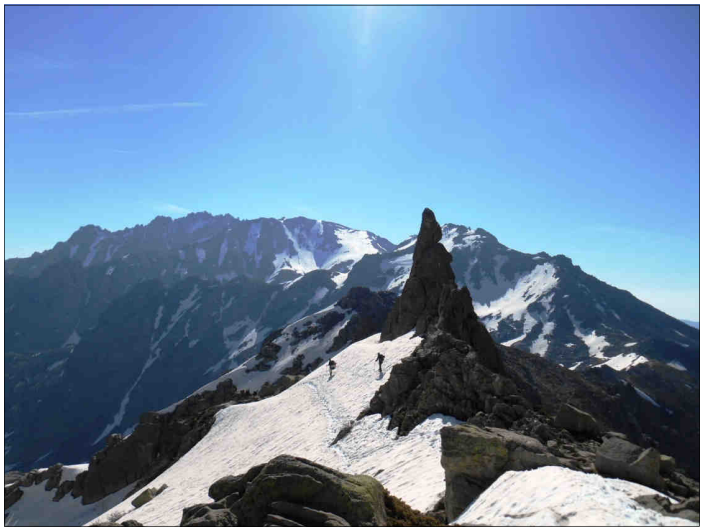

Pohled z Bréche de Capitellu

sejdeme k jezeru, do kterého se vlévá mnoho potůčků, a v promáčené půdě hledáme vhodné místo k odpočinku. Na kamenech se rozvalíme a i na chvíli usneme. Když mineme jezero, tak se dostáváme do háje plného starých buků. Projdeme kolem Bergeries de Vaccaghja, kde se pase mnoho různých zvířat, a pak ukončujeme 14km dlouhou cestu v Refuge de Manganu (1601m). Mažeme si nohy a říkáme si, že to zkusíme až do Vizzavony, kde případně ukončíme cestu kvůli zdravotním problémům. Uklidňuju se, že týdenním pobytem

Došlo i na lezení

Lac de Capitellu (vlevo) a Lac de Melu

Časté překonávání potoků

v horách a dosažením středu ostrova budu dostatečně nasycen. Píšeme tedy Petrovi, ať je připraven na náš únik z hor. Na takovou cestu doporučuju do lékárny přibalit panthenol na oděrky a ibuprofen v masti na bolesti šlach atd. Jak zajde slunce, tak se musíme obléct do všeho, co máme a to předznamenává studenou noc. Čas trávíme učením se francouzských slov.

5. 6. 2014 Refuge de Mantanu – Refuge de l´Onda

Za poslední noci jsem se přeci jenom něco naučil, a přestože v noci mrzne, tak proti očekávání přečkávám noc v pohodě. Recept na teplo zní pláštěnka přes nohy ve spacáku. Od rána svítí sluníčko a my necháváme pár lidí předběhnout, protože si takticky necháme v převážně ledovém výstupu vyšlapat trochu stupy. Na sněhu utíkám Jířovi a užívám si kouzelný výstup do průsmyku Bréche de Capitellu (2225m), který ústí mezi špičatými vrcholy. Odtud je nádherný výhled na zaledovanou korunu hor, kterou v dalších hodinách obejdeme. Sníh je již natavený, takže postup je exponovaný, ale ne nebezpečný. Pod námi je zmrzlé jezero Lac de Capitellu (1930m) a Lac de Melu (1711m). Po sněhovém úseku a sérii sedel se dostáváme do sedla Col de Soglia (2052m), odkud se prudce sbíhá k Refuge de Pietra Piana (1842m). V tomto úseku mě rozesmál Jířa, kdy se bavíme o tom, jak jsou dotyčné úseky nekonečné. On na to reaguje tak, že ten nahoře neví, že má Jířa zase nekonečnou trpělivost. ... a propadl se do sněhu po pás. Roztátý sníh vytváří velké množství potůčků, které nás doprovází až k chatě, kde si u útulny sedneme a něco sníme. Plánujeme, že seběhneme až do nejnižšího místa k řece Manganellu (940m), kde bude určitě tepleji a konečně se vyspíme. Velice strmě klesáme, a poté jdeme dlouze lesem. To snad nikdy neskončí. Procházíme kolem Bergerie de Tolla (1011m), kde nakupujeme chleba a domácí sýr. Lahoda. Jen co dojdeme k mostu přes řeku, tak skočíme do vody a flákáme se s tím, že tady někde přespíme. U řeky je malé parkoviště, tak se rozhodujeme jít dál proti proudu potoku Goltaccia. Nečekali jsme však, že narazíme na nejošklivější úsek lesa, kde není ani trochu rovného místa na bivak. Tedy stále stoupáme, až se znenadání dostáváme k Refuge de l´Onda (1380m), kde je vše tak, jak má být. Lidé spí v ohradě a všude kolem pobíhají zvířata. Nicméně se jedná o krásně umístěnou chatu mezi horami. Chatař Korsičan mi vysvětluje, že je Korsičan a já jsem Čech. Jestli nechápete pointu, tak já do teď také ne.

Ohlédni se, ať víš, kudy jsi prošel ...

Pokračování příště ...

Tak jsme zase popadali

aneb jak Kublajchán k bouldermatce přišel

Milan "Svinčo" Svinařík

(Petrohradské padání, Sklárna u Žihle, 30.5. - 1.6.2014)

Ach jo, zase já! To neumíte někdo jiný sesmolit pár řádek? Vždyť nás tam bylo půl autobusu. Ale což, tak tedy z mého úhlu pohledu to bylo asi takto:

Letošní PADání organizátoři posunuli až na konec května. Mělo to svou výhodu v tom, že byla větší šance na hezké počasí, což se při akci potvrdilo. Naopak určitým handicapem, teda aspoň pro mě, bylo vyprchání syndromu předržované touhy. Jinými slovy, během dubna a května jsem stihl vybouldrovat zimní absťák, takže na akci jsem jel takříkajíc „žuly syt", a tudíž jsem to neprožíval tak intenzivně jako v minulých letech. Ale k věci.

Naše klubová bouldrová sekce dorazila na místo dění, tj. do Sklárny u Žihle, v několika vlnách. V pátek se jako první do lesa mezi balvany vrhnul Letoš s Verčou. Já a Květuš jsme dorazili až v pozdním odpoledni. Nejdříve jsme postavili náš letitý stan na odlehlém plácku poblíž mládežníků z Norimberka, kteří sem také pravidelně jezdí rok co rok. Po registraci u sympaťáka s přezdívkou Zvíře jsme pak vyrazili do terénu. K „závodním" balvanům to bylo skoro půl hodiny chůze, protože organizátoři zvolili staronovou oblast Nad Myslivnou, která je vzdálena od areálu Sklárny asi 2,5km. Kdysi dávno jsem tu něco lezl, ale nyní jsem ji téměř nepoznal, jakým prošla krajinovým managementem. Hned na uvítanou jsme zakotvili u krásného osamělého vysokého balvanu Sfinga, kde jsme se pozvolna rozhýbali v lehčích plotnách. Trošku prekérka bylo sundat Květuš z vrcholu dolů, ale nebyla sama, kdo na tom majestátním balvanu uvíznul, viď Kubo? O sto metrů dál na soubalvaní Ohniště se to už lidma hemžilo jako v mraveništi. Tam jsme potkali již slušně prodřeného Letoše, Verču a Jarouška, který nám na úvod vehementně vnu-

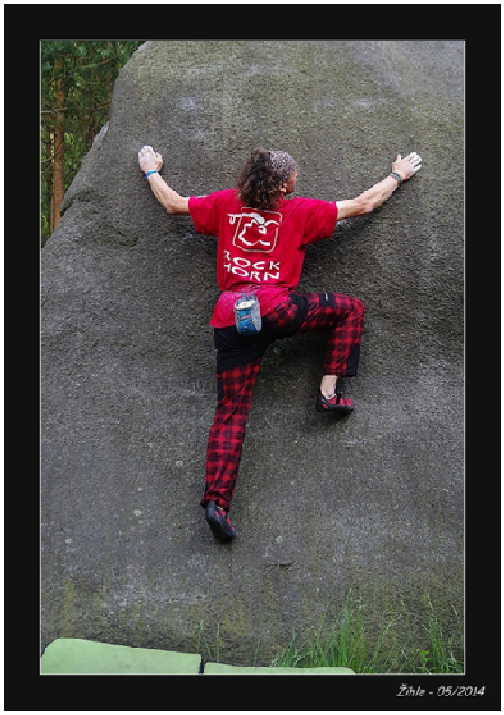

coval nějaký lehký sedmáčka a šestcéčka, že prý mi budou sedět.

Tak jsem mu na jedné místní trojce předvedl, že mi sedět nebudou, a tak si Jaroušek musel najít jinou oběť. Kousek volného místa a klidu jsme našli na kameni Gigant, kde jsme s Květuš přelezli většinu lehkých cest a kde jsem též pověsil první sako. Se soumrakem se objevil i Nebíčko s Vencou Patičkou a Kubou Rozumbradou. Společně jsme pak téměř za šera oblejzali balvan Tunel, kde nás nejvíce pobavila cesta „Parodie na spáru 4+", kterou ani naši sedmičkáři nedokázali přelézt napoprvé. Někteří dokonce ze strachu z potupného pytle do toho ani nešli. :) Když už jsme u těch spár, tak i jednu parádní žábovačku jsme si dali, přičemž ortodoxní klasici bez rukavic, pěkně do krvava. Ale to už byla skoro tma a organizátoři spustili elektrocentrály a několika halogeny nasvítili pár vybraných balvanů. A tak fanatici mohli lézt až do půlnoci. Ale mezi ty se mi neřadíme, a tak jsme odklopýtali temným lesem zpět do basecampu, který pro nás skýtal dvě překvapení, vesměs nepříjemná. Byla kosa a nebyla muzika. Naštěstí stánek s občerstvením byl. Tak jsme chvíli společně krafali u piva drkotajíc při tom zuby, a někteří se marně pokoušeli zahřát u ohně. Netrvalo dlouho a rozprchli jsme se do spacáků.

Sobota, sobota, to zas bude robota! Je zbytečné asi zmiňovat, že skřivan Letoš se svým „stínem" zmizel z tábora již za úsvitu. Stejně tak je zbytečné asi zmiňovat, že sova já a Květuš se v táboře tetelíme skoro do poledního času. Nejinak je na tom Nebíčko se svým doprovodem. Však ony ty šutry neutečou. Ranní rozlezbu jsme zahájili opět na šutru Sfinga. Kluci (Nebe, Jaroušek, Venca, Kuba a Ríša) ho obléhají ze všech stran. Chvíli zevluji, Květuš fotí jejich snažení, a pak i já pod tlakem party lezu asi nejhezčí linku, na kterou jsem tu narazil, a na kterou jsem si včera netroufnul – šestáčkový boulder „Víra". Krásně mi to sedlo hned na první pokus, a tak jsem z toho odnesl dojem s velkým D. Abychom mohli pokračovat dál na další balvany, museli jsme nejprve sundat Kubu, který též uvíznul na vrcholu Sfingy. Květuš, já a Kuba jsme následně zakotvili v sektoru Malý Petrohrad. Je tu spousta lehkých cest a na nich se postupně dostáváme do tempa a lezeme a lezeme a lezeme, až jsme dostali hlad. A tak jsme si uprostřed lesa udělali dopolední piknik, abychom nabrali sílu do dalších bouldrů. Jak se vytáhne, žvanec objeví se Letoš. Ale dlouho u nás zevlovat nevydržel. Volání žuly bylo silnější. Další, kdo nás vyslídil, byl Nebíčko, který si u Kuby zapomněl cigára, a tak měl o důvod více, nás najít. A tak jsme opět na chvíli spojili síly a oblehli kámen Drýmr.

Nebíčko tam školil Jarouška v nějakém lištovacím šestcéčku, já, Venca a Jarda Zástěra, který se tu na chvíli též ukázal, jsme se zahryzli do jakési šestáčkové trhliny

„Drýmr", která byla jednou z nejlezenějších cest na tento balvan. Nicméně kam se tahle trhlina hrabe na pětcéčkovou plotnu Rašplovačka, která vede na tento balvan z druhé strany. Ty drolící se krystalky, to bylo psycho! Květuš se mezitím s Kubou rozlezla na protějším balvanu tak, že jí přestávám stíhat. Leze na něj celkem v pohodě jedovaté plotýnky, které dávají zabrat nejednomu renomovanému lezci, natož mně. V jednom okamžiku byl balvan obsypaný lezci ze všech stran tak, že se na sestup z vrcholu čekala fronta. To už byl signál k tomu, abychom zvedli kotvy. Prsty mě bolely tak, že i rozvazování tkaniček byl slušnej pocuc. Květa však jako na potvoru chytla druhý dech a zakotvila u kamene Krasavec u vypečené pětbéčkové plotýnky „Sedmička". To jsme si naběhli! Dokonce ani závodník Ríša se s ní nepopasoval, což Kuba neopomenul škodolibě okomentovat: „Ríšo, Ríšo, zabalil si pětbéčko". Mezitím se Letoš blýsknul heroickým výkonem v ruční resp. ramenní spáře „Rukavičková spára 7A" na sousední sedmimetrový kámen Ohniště. Přišel k nám s rozzářeným ksichtem, ruce samej škrábanec a radostně sděloval, že to dal na on sight, a že si může jít vyměnit trenýrky. A protože nám došla síla, kůže a chuť, přesunuli jsme se zpět do basecampu za kulturou a někteří hlavně za tombolou, viď Kubo? On totiž Kuba celej víkend o ničem jiném nemluvil, než o tombole, a že vyhraje bouldermatku, a že neví, jak jí odveze domů. No těšil se na tombolu jak dítě na lízátko. Já jsem se pro změnu těšil na to, že si koupím zlevněný lezečky Ozony. To jsem však netušil, jaká bude o zlevněné lezečky rvačka. Nicméně kdo si počká, ten se dočká. Ty svoje vyvolené sedmičky jsem našel až na dně krabice. Klika! Měli pouze jeden pár. Jsem nadmíru spokojený. Mezitím se prostranství zaplnilo lidmi v očekávání hudební produkce kapely BB Band. My jsme si rozložili fikaně matrace podél zdi hned vedle stánku s občerstvením a opřeni o zeď měli parádní výhled na pódium. BB Band nezklamal. Po něm nastoupila trochu tvrdší bluesrocková

kapela z Holandska, a pak nastala konečně tombola. Naše horoklubácká enkláva v ní zaznamenala několik významných úspěchů. Letoš vyhrál mágo, pytlík a kartáčky. Julka, která přijela s Hyksíkem, vyhrála poukaz na nové lezečky od Rock Pillars. Korunu tomu všemu nasadil Kuba. Když začali vyhlašovat hlavní cenu, tak Kuba řekl, tak já si jdu pro ní a rozešel se směrem k pódiu. O pár vteřin později z reproduktorů zaznělo: „A hlavní cenu – bouldermatku od Bealu – vyhrává – Jakub Kotula!" No řvali jsme smíchy a nechápali, jak je to možný" Inu, svět je malý a o náhody v něm není nouze. Když pak Kuba seděl u nás na své nové bouldermatce, tak kolem procházející Ríša to glosoval slovy: „To si snad děláš prdel!" Opět jsme řvali smíchy. Po tombole se daly obě kapely dohromady a spustili další bluesrockovou vlnu až do půlnoci. Podle toho, jak lidi křepčili, soudím, že se jim to líbilo. Já

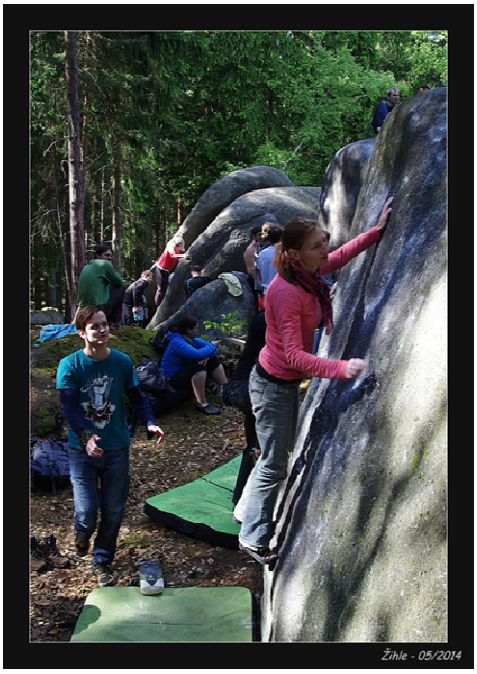

byl tak zbitej po tom lezení a pivech, že jsem byl rád, že jsem se odplížil do stanu, kde jsem usnul téměř okamžitě.

Neděle od slova nedělat! Než jsme se vyhrabali z pelechu, byla už spousta lidí a stanů pryč. Podle toho, že sova já jsem vstal dříve než skřivan Letoš usuzuji, že skřivan bude dnes mít v kebuli permoníky. A měl. Ostatně foto napoví. Nebíčko údajně pařil až do rána, ale kupodivu to na něm není poznat. Inu trénink je trénink. A tak jsme zvolna pobalili, posnídali a přichystali se k odjezdu. Já a Květa jsme nedělní lezení zavrhli, neboť jsme notně opotřebovaní a v nejlepším se má přestat. Nebíčko a spol vyrazili rozlézt kocovinu na Skříň. Letoš s Verčou vyrazili na Dědka a Bábu, aby nakonec skončili taky na Skříni. Údajně si parádně zalezli, ale bližší informace k tomu nemám, neboť jsem již u toho nebyl. *LdS*

Co kdo s kým, kdy, kde jak a komu v měsíci číslo 6 L. P. 2014

1. 6. Cliffhanger a první závod evropského poháru v **Imstu**. Psychika však udělala své, lezl v jedné cestě jako debil a končí 28. V noci se mu však dostává velké pocty, když může pomoci stavěčům postavit cestu pro finále.

Závěrečný den **Petrohradského padání** (v posledním souhrnu)

Itálie Serche - společně s Kachnou, Pudinkem a Zdenkem zdolává Buchtík Zabiják na **Picolo Dain** cestu Pilasto Massud za 6a (s úsekem 6c).

Do **Nebeské říše** se v první červnový den vypravily Bandasky s Vánkem Bublů a kamarádkou Andreou. V cestě Šperháček se Broněk zamiloval do textilního vklíněnce zvaného UFO a vy padá to na lásku na celý život.

1. – 11. 6. Pan Poustevník a pan Jistota (Jířa a Blahouš) přechází **GR 20 na Korsice.** Do 14.6. si pak léčí rány z přechodu u moře na nádherných žulových skvostech v **Roccapině.**

3. 6. Na Polínský vrch vytáhlo sluníčko kompletní Bandasky a dva začínající lezce. V krásném dni si zalezli všichni, včetně malého Broníka.

7. 6. Pařák na **Růžové vyhlídce** v Labáku. Účastní se Svinčo s Květuš, Nebe, Edita, Jaroušek, Václav P., Vence N. a Verča)

10. 6. Zážitkové odpoledne si společně s Lubošem Třebou a jeho kamarády udělaly Bandasky na Dědově vyhlídce a Doze v **Tisé**.

11. 6. Do dob svých lezeckých začátků se v **Rájci** vrátil Luboš Třebů doprovázen Bandaskama. Zatímco před dávnými časy ho jeho lezecký guru Svinčo Ukrutný na vrchol Blíženců a k pověstnému přepadu dovedl Severním sokolíkem, Broněk Milosrdný ho do stejných míst dovedl sokolíkem Jižním, zpestřeným dvěmi přeskoky

14. – 15. 6. Martin Jech, řečený Medard Džech se účastní Mistrovství evropy juniorů v **Edinburghu**. Zde se mu daří podstatně lépe než v Imstu a dolézá si pro velmi solidní 18. místo.

14. 6. Fichtelgebirge – **Prinzenfels a Haberstein** – objevování nových terénů v Bavorsku v duchu: Na bavorské žule, výkonost jde k nule." (Svinčařík a Květa).

14.6. Co kdo s kým, kdy, kde, jak a komu. Ondráška (3,25 kg, 49 cm), Týna s Honzou, zhruba před devíti měsíci, kde není známo a jak už vůbec ne. A komu? – sobě. Gratulujeme!

16. 6. **Perštejn Vodárna** – sólo nové kvaky jako zpestření cyklotrápení z Perštejna na Vykmanov a Halži (Svinčo).

17. 6. **Kvaky u hájovny pod Meluzínou** – sólovýpad Svinči na pár bezvýznamných kamenů s vysokou břidličnatostí.

17. – 22. 6 Další Broňkův fakultativní výlet do **Adršpachu** lze stručně zhodnotit rčením „jako sedláci u

Chlumce". Bandasky s Lubošem Třebou v rámci Ádrtýdne působí i na Ostaši a v opukovém lomu HIS v Teplicích nad Metují.

23. 6. Najít ztracené sebevědomí se do **Perštejna** vydává Broněk společně s Pavlem Petrákem, Buchtíkem Zabijákem, Kachnou, Pudinkem a Andreou.

18. 6. **Perštejn** - Buchtík zabiják společně s Kachnou, Čikitkou, Pudinkem, Luckou (Jaruškou).

21. 6. Žulová terapie v **Žihli** (Letoš, Verča, Kuba, já, Venca P.) Jíři prozkoumává možnosti nových lezeckých cest v **Bečově.** Blagodan s Renčulí na probrání z pochodu GR aplikují lezení na **Bohuňkových skalách,** užívačka ve vě trném dni.

HÁDEJ, HÁDEJ KVAKOŠI!

V předchozí Mantaně č. 5/2014 byl předložen k uhádnutí nejvýznamnější skalní masív Orasína – Zelenáč. Těm, kdož neholdují vycházkám do krušnohorské džungle, nabízím nyní k uhádnutí skalku nebo spíš balvan, o němž se dá říct, že je to nejkultivovanější lezecký objekt našeho regionu. Jeho bezprostřední okolí zdobí nejenom udržovaný trávník, ale též hrad, pěší promenáda po nábřeží a díky pouličním lampám se na něj dá lézt i v noci. Takže ideální terén pro „sterilní" lezce. :) Vede na něj cca deset pidicest, nebo chcete-li boulderů od tří do pěti metrů a nejsou vůbec zadarmo. Nuže hádej, hádej kvakoši, co je to za solitér?

23. 6. Kontrola rozhledu a vrcholovky na **Špičáku u Kovářské** (M. Svinařík s familií).

Perštejn - Buchtík zabiják společně s Kachnou, Čikitkou, Pudinkem, Pájou Multifunkčňákem.

25. 6. Aby Cliffhangerovi ze stěny zas nejeblo, dává si týden oraz a jezdí do skal jako člověk. Daří se mu konečně v **Labáku** přelézt **Šílený tanec XIa PP**, takže ho tam dlouho zas nikdo neuvidí.

26. 6. **Kotvina** - Buchtík zabiják společně s Pepou Zemanem.

27. - 28. 6. Happiny a Bandasky slaví v Tisé Dády narozky, sbírají borůvky a popolézají v **Anglickém parčíku**.

Svatošské skály - Buchtík zabiják společně s Kachnou, Čikitkou, Pudinkem, Luckou (Jaruškou) a krásné romantické spaní pod igelitem.

28. 6. **Perštejn Vodárna** – Výpad s Květomilou na nové kameny na pravém břehu Hučivého potoka (Matterhorn, Náprstníková plotna).

Borůvky v **Anglickém parčíku** sbírají Bandasky. Najdou si i chvilky času na několikeré zdolání Havraního cimbuří.

Párek